

# NAMEN DIE GENADE ZICHTBAAR MAKEN

## Lezen:

Romeinen 16:1-7

## Inleiding

---

Aan het einde van zijn brief noemt de schrijver een aantal mensen bij name. Dat lijkt op het eerste gezicht misschien een eenvoudig groetwoord, maar deze verzen laten zien hoe waardevol mensen zijn binnen de gemeente van Christus. Sommigen dienen, anderen beschermen, weer anderen werken hard of stellen hun huis open. Niemand wordt als onbelangrijk beschreven.

Juist daardoor spreekt dit gedeelte ook vandaag aan. In een tijd waarin mensen gemakkelijk over het hoofd worden gezien, leert dit gedeelte ons letten op trouw, opoffering en dienstbaarheid. Wie zijn de mensen die God op uw weg heeft geplaatst? En wat betekent het om elkaar te ontvangen, te groeten en bij te staan in de Heere?

## Bijbelstudie

---

Romeinen 16:1-7 is geen losse namenlijst. De genoemde personen worden verbonden aan hun geloof, hun arbeid en hun betekenis voor anderen. De schrijver spreekt over mensen die hij kent en waardeert. Hun namen worden bewaard in de brief, zodat hun dienst aan de gemeente niet onopgemerkt blijft.

Het gedeelte begint met Febé. Zij wordt aanbevolen aan de gemeente in Rome. De schrijver noemt haar “onze zuster”. Dat is geen aanduiding van een familierelatie, maar van verbondenheid in het geloof. Zij behoort bij Christus en daarom ook bij de gemeenschap van hen die Hem toebehoren. Deze geestelijke verbondenheid is de basis voor de manier waarop de gemeente haar moet ontvangen.

Febé wordt daarnaast “een dienaar der Gemeente” genoemd. Het woord maakt duidelijk dat zij zich op een bijzondere manier inzette voor de gemeente in Kenchreeën. De tekst geeft geen uitgebreide taakomschrijving, maar wel een duidelijke waardering. Haar geloof bleef niet beperkt tot woorden of persoonlijke overtuiging. Zij diende anderen daadwerkelijk.

De gemeente in Rome krijgt de opdracht haar te ontvangen in de Heere, op een manier die past bij de heiligen. Dat betekent: met liefde, respect en bereidheid om haar te helpen. Zij mag niet als een vreemde worden behandeld. De gemeente moet haar bijstaan in iedere zaak waarin zij

hulp nodig heeft. Gastvrijheid krijgt hier een concrete vorm. Het gaat niet alleen om een vriendelijke ontvangst, maar ook om praktische ondersteuning.

De reden daarvoor wordt erbij genoemd: Febé is voorstandster geweest van velen, ook van de schrijver zelf. Zij heeft blijkbaar anderen geholpen, beschermd of bijgestaan. Het woord wijst op iemand die zich voor anderen inzet en verantwoordelijkheid neemt. Zij was niet alleen iemand die hulp ontving; zij was juist iemand die voor velen tot steun was geweest. Dat maakt haar aanbeveling des te opmerkelijker. Wie anderen heeft gediend, mag ook zelf rekenen op de hulp van de gemeente.

Hier ligt een belangrijke les. In de gemeente van Christus wordt dienstbaarheid niet gezien als iets vanzelfsprekends dat geen erkenning nodig heeft. De schrijver noemt Febé met waardering. Dat is geen menselijke verheerlijking, maar dankbare aandacht voor de genade die in haar leven zichtbaar is geworden. Wanneer iemand veel doet voor anderen, bestaat het gevaar dat men eraan went. Dit gedeelte leert ons zulke trouw niet als normaal of verplicht te beschouwen, maar als iets waarvoor dankbaarheid op zijn plaats is.

Daarna worden Priscilla en Aquila gegroet. Zij worden medewerkers genoemd in Christus Jezus. Hun samenwerking is niet in de eerste plaats gebaseerd op persoonlijke sympathie of gemeenschappelijke belangen, maar op hun verbondenheid met Christus. Dat bepaalt de aard en de richting van hun arbeid. Zij werken niet slechts naast elkaar; zij dienen samen in het werk van de Heere.

Over hen wordt gezegd dat zij voor het leven van de schrijver hun hals hebben gesteld. Dat is een krachtige uitdrukking voor grote bereidheid tot gevaar en zelfopoffering. Hun inzet was niet beperkt tot gemak of kleine offers. Zij hebben risico genomen om een ander te beschermen. De schrijver spreekt zijn persoonlijke dank uit, maar voegt eraan toe dat ook de gemeenten uit de heidenen hun dank verschuldigd zijn. Hun daad had gevolgen die verder reikten dan hun eigen kring.

Daarna wordt de gemeente in hun huis gegroet. Kennelijk kwam de gemeente daar samen. Een huis was dus niet alleen een privéruimte, maar kon ook een plaats worden waar gelovigen elkaar ontmoetten en samen dienden. Dat laat zien dat gemeente-zijn niet alleen verbonden is aan een gebouw of een officiële bijeenkomst. Waar mensen in de Heere samenkomen en elkaar dienen, wordt de gemeenschap zichtbaar.

Vervolgens noemt de schrijver Epénetus, zijn geliefde, die de eersteling van Acháje in Christus is. Deze man heeft voor hem een bijzondere plaats. Hij was een van de eersten uit die streek die bij Christus werd gebracht. De tekst benadrukt niet zijn prestaties, maar zijn verbondenheid met Christus en de genegenheid die de schrijver voor hem heeft. In een grote gemeenschap blijven persoonlijke banden en dankbare herinneringen belangrijk.

Ook Maria wordt genoemd. Over haar wordt slechts gezegd dat zij veel voor de betrokkenen heeft gearbeid. We weten niet precies welke werkzaamheden zij verrichtte. Juist dat maakt de

vermelding veelzeggend. Haar naam wordt niet gekoppeld aan een indrukwekkende positie, maar aan volhardende arbeid. De gemeente vergeet haar inzet niet, ook al worden de details niet beschreven.

Ten slotte volgen Andronikus en Junias. Zij worden familieleden van de schrijver genoemd en tevens medegevangenen. Daarmee wordt duidelijk dat hun verbondenheid met het werk van Christus hen iets heeft gekost. Zij hebben niet alleen belangstelling getoond, maar hebben moeilijke omstandigheden gedeeld. Verder waren zij vermaard onder de apostelen en waren zij al eerder dan de schrijver in Christus. De tekst onderstreept daarmee hun geestelijke ervaring en hun bekendheid in de kring van hen die Christus dienen. Over de precieze betekenis van enkele woorden in dit vers is verschil van uitleg, maar de hoofdlijn is helder: deze twee mensen waren vroeg met Christus verbonden en hadden onder moeilijke omstandigheden trouw volgehouden.

Door dit hele gedeelte heen klinkt steeds dezelfde toon: in Christus ontvangen mensen een nieuwe verbondenheid. Zij worden broeders en zusters genoemd, medewerkers, geliefden en mensen die elkaar bijstaan. De gemeente bestaat niet uit naamloze bezoekers, maar uit mensen die naar elkaar omzien. Hun waarde ligt niet in aanzien of succes, maar in hun verbondenheid met de Heere en in de liefde waarmee zij anderen dienen.

Dit gedeelte nodigt ons uit om met andere ogen naar de gemeente en naar elkaar te kijken. Wie wordt door u gezien? Wie heeft misschien lange tijd trouw gediend zonder dat daarvoor dank is uitgesproken? Bent u bereid niet alleen hulp te bieden, maar ook hulp te ontvangen? En is uw huis, uw tijd en uw aandacht beschikbaar voor anderen?

De namen in deze verzen herinneren ons eraan dat Christus Zijn gemeente bouwt door gewone mensen die zich aan Hem toevertrouwen. Hun dienst is verschillend, maar hun bron is dezelfde: zij zijn verbonden met Christus. Daarom is geen trouwe arbeid te gering en geen offer onbelangrijk. De gemeente wordt opgebouwd wanneer mensen elkaar ontvangen, groeten, beschermen en bijstaan in de Heere.

## Vragen

---

1. Wat valt u op aan de manier waarop Febé aan de gemeente wordt aanbevolen?
2. Welke verschillende vormen van dienstbaarheid ziet u in de verzen 1-7?
3. Wat betekent het volgens dit gedeelte om iemand "in den Heere" te ontvangen?
4. Wat leert Febé's voorbeeld u over de verhouding tussen dienen en geholpen worden?
5. Welke betekenis heeft het dat Priscilla en Aquila hun huis voor de gemeente openstelden?
6. Waarom is het waardevol dat ook minder uitvoerig beschreven arbeid, zoals die van Maria, wordt genoemd?
7. Wat zeggen de vermeldingen van gevaar, gevangenschap en volharding over de kosten van dienst aan Christus?
8. Welke concrete stap kunt u zetten om iemand binnen of buiten de gemeente meer te zien, te

waarderen of bij te staan?